

את דמו על המזבח, ואחר כך] מזה מדמו על תנוך האוזן של המצורע ועל בהונות ידו ורגלו הימניים, ואחר כך לוקח את השמן, ויוצק הכהן על כפו השמאלית של כהן אחר, ומזה בפרוכת⁽²⁹⁷⁾ נגד בית קדשי הקדשים שבעה הזאות, ואחר כך מזה ממנו במקום שהזה מן הדם על התנוך והבהונות הימניים, והנותר בכף נותן הכהן על ראש המיטה, ומקריב החטאת והעולה והמנחה, [הקדמת המאירי].

תניא: אמר רבי: לי חלק רבי יעקב בלוגין שמן של מצורע –

כלומר: לי נתן רבי יעקב חילוק במתנות לוג שמן של מצורע שלא הושוו למתן דמים של יום הכפורים, ושנה לי: אף רבי אלעזר ורבי שמעון מודים בו, שאין אומרים ממקום שפסק הוא מתחיל; ואם הביא לוג אחר באמצע מתן שמן בפנים, הרי זה חוזר מתחילת המתנות, וכן במתן בהונות –

והטעם: כי "לוג אחד" שמן אמרתי לך להיות הכפרה בו, ולא שני לוגין לכפרה אחת, הואיל ואין לדרוש כאן "חיטוי אחד אמרתי לך ולא שני חיטויין".

רבי מאיר סבר: "חטאת" אחת [בהמה אחת] **אמרתי לך** להתכפר כל כפרה, **ולא שתי חטאות** [שתי בהמות] לכפרה אחת, ולפיכך עושה כל הכפרה מהבהמה השניה.

רבי אלעזר ורבי שמעון סברי: "חטוי" אחד [הזאה אחת] **אמרתי לך** במקום אחד, **ולא שני חטויין**, לא ישנה הזאה שני פעמים, אלא את המשך ההזאה בלבד יעשה מהבהמה השניה.

מצורע שנתרפא מצרעתו, אחר שהביא לטהרתו שתי צפרים ועץ ארו ואזוב ושני תולעת, ושחט הכהן את הציפור האחת מן הצפרים, והטביל את חברתה עם הארו והתולעת בדמה של הציפור השחווטה, והזה על המצורע שבע פעמים וגילחו והטבילו –

הרי זה סופר לו שבעה ימים, וביום השביעי מגלחו בשנית [וחוזר וטובל, רמב"ם]; וביום השמיני טובל פעם אחרת, ומביא קרבנותיו [כדי להכשירו לאכילת קדשים]: כבש לאשם, ומביא עם האשם לוג שמן, וכבשה נקבה לחטאת, וכבש לעולה, ומנחת הסולת. ובתחילת כפרתו, שוחט את האשם [וזורק

נראה ברש"י לעיל כד א ד"ה שבע הזאות, וברבינו אליקים שם; וכן הוא ברש"י כת"י מנחות עד ב ד"ה איכא.

אמנם ברש"י מנחות כז ב ד"ה ושכמצורע, כתב, שעומד בשער ניקנור [שער המזרחי של העזרה, שם מטהרים את המצורע] ומזה, והיינו שמזה כנגד הפרוכת; וכן כתבו התוספות במנחות עד ב, וחלקו על הרש"י שם שכתב לא כן; וכן היא דעת התוספות ישנים כאן, ומה שאמרו בגמרא כאן לשון "בפנים" לאו דוקא.

מהמתנות שעל טהרו של מזבח; מכל מקום למאן דאמר: שיריים מעכבין, ואם נשפך הדם קודם שפיכת שיריים מביא דם אחר ומתחיל מן המתנות שעל המזבח, כדי שיהיו "שיריים" [כמו שכתב רש"י זכחים נב ב]; יש לומר: דלא מיקרי שיריים אלא אם כן היזה מהם כל הזאות המזבח, וצריך להתחיל מתחילה.

297. דעת המאירי, שעומד בהיכל ומזה לפני הפרוכת, וכמו שמזה בחטאות הפנימיות; וכן